

gen af hans Afseer er den, at man paa den anførte Maade sætter ham i en saadan Stilling, at han kan faae legemlig Tugt, da tror jeg dog ikke, at man derfor kan sige, at han bliver straffet paa Vren. En urolig og indisciplineret Person er nemlig ingenlunde en æreløs Mand, og kun, som sagt, for at have et Adskillelsesmiddel i Armeen imellem dem, som man maatte straffe med legemlig Tugt, og dem, der ikke ere i en saadan Stilling, har man hidtil brugt det omhandlede Skjelnemærke, hvorimod det slet ikke er blevet brugt for at udpege dem, der være i 2den Klasse, som æreløse Folk. Naar Nedsættelsen var en Følge af en Tyveri-, Bedrageri- eller Hæleri-straf, kan man vel sige, at Manden ved sit Tyveri, Bedrageri og Hæleri havde vist sig at være en Mand, der var bedækket med Vanære; men naar den kun var en Følge af, at han havde vist sig indisciplineret, saa kan man altsaa ikke sige, at den viste Andet, end at Paagjældende var en Mand, der maatte have Prygl for at holdes i Ase. Dette er den Stilling, som Sagen har havt indtil Dato, og den synes jeg, at man nu vil forrykke. Man tror — og, da dette blev yttret af det ærede Medlem, der sidst satte sig, (Magius), foranledigede det mig til særlig at tage Ordet, da hans Sagkundskab let kunde frembringe et vrangt Billede af Forholdet, og jeg, der ogsaa tidligere har været ansat ved Armeen og skulde bringe slige Love i Anvendelse, derfor ønskede ved Siden af den ærede Minister at sætte ogsaa min Sagkundskab imod det ærede Medlems — man tror, siger jeg, at det vil være det rigtige Middel til at faae en Mand, som man forgjæves har straffet paa anden Maade for Uordener, til at blive et bedre og nyttigere Mennecke, at trykke ham ned ved Siden af Dyve og Røvere og Hælere. Men dette forekommer mig at være et Experiment, som er temmelig utilbørligt, og som i alt Fald ikke kan støttes til, men ligger udenfor Alt, hvad der hidtil er indvundet af Erfaring som Grundlag i den Slags Forhold.

Eigeoverfor en Mand, der kommer for sent om Morgenen, som kommer for sent hjem, som gjør Uordener i Kompagniet, som ikke pudser godt osv., og som for alle den Slags Ting har gennemgaaet en Række af smaa Straffe, kommer man efter det nu Bestaaende vel til Syvende og Sidst til det Resultat, at man siger til ham: Du kan ikke ved disse Straffe bringes til Orden og Ro, og Du maa derfor ved Dom sættes ned i 2den Klasse, idet Du saa, naar Du kommer igjen, skal have Prygl. Og, naar det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, i selve den nuværende Praxis fandt et betryggende Bevis for, at Nedsættelsen ofte var et ypperligt Middel til at faae de Paagjældende til at rette sig, da havde han sikerlig ogsaa Ret dertil. Men hvorfor? Netop fordi Pryglene nu ligge i Baggrunden. Men det er da altsaa ogsaa aabenbart, at, naar man tager Pryglene bort og siger, at Nedsættelsen dog vil være et ligesaa godt Middel som tidligere til at faae de Bedkommende til at rette sig og blive til skikkelige Folk, saa indlader man sig paa et Experiment, der er bundgalt. — Jeg kan derhos heller ikke undlade at paapege de Uretfærdigheder, som den foreslaaede Fremgangsmaade vil medføre. Man kan vistnok ikke negte Rigtigheden af, hvad den høitærede Minister i saa Henseende har anført. Der kan saaledes komme en Mand ind i Kompagniet, som lige er tagen fra et Herreds Arresthus, hvor han har siddet for Tyveri 6 Gange 5 Dage paa Vand og Brød, men som desuagtet har Ret til at bære Rokarden. Nogle Dage efter stjæler en anden Mand i Kompagniet og faar en Straf af 5 Dage paa Vand og Brød, samtidig med at han bliver nedsat i de Meniges 2den Klasse. Han gaar da nu mellem Alle som en æreløs Person, stemplet, ikke alene i Kammeraternes, men ogsaa i Verdens Dine med den sorte Rokarde, medens den Anden, der har gjort sig værdig til 6 Gange 5 Dage paa Vand og Brød, og som altsaa rimeligvis har stjaalet to Gange, idet første Gang, begaaet